

esse, Samfundet har deraf, akkurat lige saa godt kunne paalægge den Brøndgraver, der har en Medhjælper, som falder ned og slaar ham ihjel nede i Brønden, en Forsikringspligt ogsaa for sig selv, lige saa godt som vi kunne paalægge ham Forsikringspligt overfor Medhjælperen.

For at man ikke skal misforstaa mig og tro, at jeg er utilfreds med Lovforslaget, vil jeg gerne slutte med at sige, at jeg er enig i, hvad der fra alle Sider i Gaar blev sagt om at yde Indenrigsministeren Anerkendelse, fordi han har fremmet dette Spørgsmaal. Ogsaa jeg har Haab om, at naar vi have faaet dette Spørgsmaal løst, skulle vi ogsaa komme til Spørgsmaalet om Forsikring af Arbejdere baade ved Land- og Skovbrug. Jeg gaar oven i Købet ud fra, at kunne vi faa dette Spørgsmaal løst, vil det gøre Løsningen af det sidste store Spørgsmaal lettere. Thi jo mere Lejlighed vi have haft til at indhøste Erfaringer paa de forskellige Omraader, jo lettere ville vi ogsaa naa til en tilfredsstillende Løsning. Naar jeg derfor kommer med Henstillinger til Udvalget og den højtærede Minister, maa det altsaa ikke opfattes, som om jeg i Almindelighed skulde være utilfreds med Lovforslaget. Det er saa langt fra. Det er, som det er blevet sagt, i det store og hele et ypperligt Forslag, men jeg tror navnlig, at man skal holde sig klart, at de, der skulle have Erstatning efter Loven, ikke ville kunne indse, at der skal være Forskel imellem, om de ere komne til Skade ved den ene eller den anden Virksomhed. Det maa, som sagt, blive ganske det samme. En Finger, som bliver revet af, er en Finger, enten det er sket om Bord paa et Skib eller i et Maskineri i Industrien, og denne Skade bør derfor takseres og betales ganske paa samme Maade.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Det gælder om dette Lovforslag som om det, hvis første Behandling afsluttedes i Gaar, at jeg har al Grund til at takke for den særdeles velvillige Modtagelse, det har mødt fra alle Sider. At dette Lovforslag vel ikke kan faa en saa let Gang igennem Tingene som det forudgaaende er en Selvfølge, da det gælder et saa omfattende og vanskeligt Emne. Men Modtagelsen giver dog Løfte om, at der ingen større Vanskeligheder vil blive for Forslagets Gennemførelse i Løbet af kort Tid, thi ikke blot har man fra alle Sider erkendt, at man her havde et brugbart Grundlag til Ordningen af Søfolks Ulykkes-

forsikring, men alle de fremkomne Udtalelser ere jo gaaede ud paa, at det i det hele kun er mindre Ændringer, man kunde ønske, Ændringer, som ingenlunde ere af den Art, at de ville kunne volde Vanskeligheder under Sagens videre Gang. I Hovedtrækkene er der Enighed, og blandt disse Hovedtræk skal jeg her nævne Forsikringspligten og Statens Støtte til Sejlskibe indtil en vis Størrelse.

Det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds udtalte som sin Opfattelse, at de store Redere erkendte, at der her foreligger et Billighedskrav, som maa opfyldes. Jeg har den samme Opfattelse og kan herom henvise til mine Udtalelser ved Lovforslagets Fremsættelse. Og denne Opfattelse er særlig styrket ved den gode Bistand, Dampskibsrederier ved deres Repræsentanter have ydet ved Lovforslagets Udarbejdelse og ved Sagens hele Ordning indtil nu. Vel er det en Byrde, der paalægges Skibsfarten paa en Tid, hvor denne, som vi alle erkende, ingenlunde er heldigt stillet, men jeg har dog kun mødt almindelig Redebonhed og Erkendelse af, at Skibsfarten maa paatage sig denne Byrde til Gavn og Sikkerhed for dem, som arbejde i dette Erhverv. Det har naturligvis sin store Betydning, at denne Lov ikke bliver modtagen som et ubehageligt og ildeset Paalæg eller Magtbud, men som en Billigheds- og Retfærdighedshandling, som et ganske naturligt og selvfølgelig Skridt videre frem paa Vejen til den almindelige og alle omfattende Invaliditetsforsikring. Jeg har al Grund til at tro, at Rederne se saaledes herpaa.

Det var nu de store Rederier, Dampskibsrederierne. Saa er der Sejlskibene, altsaa hovedsagelig Smaarederier. Naturligvis kan jeg her ganske tiltræde Udtalelserne fra det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard), der bemærkede, at man maa være meget varsom med at lægge Byrder over paa Sejlskibene. Jeg har søgt at lette Byrden ved Forslaget om Statstilskud til en gensidig Forening for disse og ved at drage de allerfleste Sejlskibe ind under denne gensidige Forening med dertil hørende Statstilskud. Jeg skal nævne, at ved Lovforslagets Udarbejdelse stod man i Begyndelsen med en Grænse opad for Sejlskibe af indtil 60 Tons, idet man mente, at man her omtrentlig havde den samme Grænse, som er sat mellem den mindre Industri, der staar udenfor Ulykkesforsikringen, og den større; Grænsen er jo her, om de beskæftige 5 Mand. Men jeg er efterhaanden